

Trescant pel massís del MONT BLANC

DUES PROPOSTES D'ALÇADA PER A AQUEST ESTIU

La vall de Chamonix i el massís del Mont Blanc constitueixen un magnífic escenari per a qualsevol tipus d'activitat de muntanya. Des de les grans ascensions i escalades fins a travessies i tota mena d'excursions que ens puguem imaginar. Hi ha una gran varietat de serveis, allotjaments i transports públics que ens permeten accedir a tot arreu. A més, hi ha la Casa de la Muntanya, al costat de l'església, on ens poden proporcionar informació, acurada i actualitzada, sobre les rutes que ens interessin. També, hi trobarem una informació meteorològica força precisa que ens permetrà afinar al màxim a l'hora d'emprendre qualsevol tipus d'activitat a l'aire lliure.

A continuació presentem dues propostes. Per una banda, un vertiginós itinerari d'alta muntanya no gaire freqüentat i de mitjana dificultat que ens permetrà conèixer la solitud d'un sector del Mont Blanc i, per l'altra, una senzilla excursió panoràmica que ens farà gaudir d'unes vistes excel·lents de tot el massís.

Text i fotos: **David Mengual Padrós**

UNA RUTA ALPINA

L'Agulla de Bionnassay

Mentre ascendim al Mont Blanc per la ruta normal de Nid d'Aigle, Tête Rousse, Goûter i Vallot, a la nostra dreta tenim omnipresent una magnífica paret de gel que s'eleva altiva sobre la gelera de Bionnassay. A mesura que guanyem alçada envers el Mont Blanc aquella paret esdevé un cim aïllat que es defineix per una fina i llarga aresta que s'eleva vertiginosa sobre el seu entorn. El buit esfereïdor caracteritza tot el que envolta aquella muntanya. Es tracta de l'Agulla de Bionnassay, de 4.051 m d'alçada.

Amb els amics Jordi Roca i Lluís Català ens vàrem proposar de pujar-hi per la via normal tot fent una llarga travessia pel bell mig del massís del Mont Blanc.

L'ITINERARI

■ Primera jornada

Iniciem la llarga caminada a Cugnon (1.157 m), un llogarret agregat al nucli de les Contamines Montjoie. Des de l'aparcament, el camí s'endinsa en un bosc d'avets que traspua una humitat penetrant. Guanyem un fort desnivell i en poc menys de dues hores ens deixa a l'Hotel de la Tré-la-Tête (1.970 m). És el darrer recer de la vall que permet l'accés als turistes. Una bona vista, la possibilitat de prendre-hi un bon refresc o menjar i passar-hi la nit és el que ofereix aquest establiment al bell mig de la muntanya. Des d'aquí, la ruta esdevé genuïnament de muntanya. El camí baixa una mica, travessa la morrena de la gelera de la Tré-la-Tête i s'endinsa pel mig del gel guanyat alçada de manera constant fins a la cota 2.300 m aproximadament. Des d'allà, un esperó rocallós situat a la nostra esquerra (N) ens permet sortir de la gelera i prendre novament un sender molt ben traçat que amb un fort pendent ens mena fins al moderníssim refugi de Conscrits (2.580 m) després de quatre hores i mitja de marxa. És una magnífica instal·lació del CAF situada en un pla sobre la gelera, entre els Dômes de Miage i l'Agulla de la Tré-la-Tête.

Horari	Desnivell pujada	Desnivell baixada
4:30 h	1.625 m	200 m

Remuntada de la gelera de Miage, camí de Conscrits.

A l'esquerra: a punt d'arribar a l'aresta cimera de l'Agulla de Bionnassay.

Magnífica perspectiva de la Tré-la-Tête, el coll Infranchissable i l'aresta SE de l'Agulla de Bionnassay.

La posta de sol sobre les parets del Miage és senzillament impressionant.

■ Segona jornada

L'endemà, de matinada, sortim envers el coll de la Bérangère. La nit ens traeix. Hem avançat amb rapidesa i quan ens adonem estem enfilant el coll dels Dômes. El nostre objectiu del dia és arribar al refugi Durier i, per tant, aprofitem l'errada i avancem cap a l'esmentat coll. Des d'allà iniciem el llarg itinerari per l'aresta que ens durà fins al nostre objectiu. Per un tram de neu molt franc arribem a l'alçada màxima dels Dômes de Miage (3.676 m). La vista és magnífica. Veiem d'on venim i ens espantem una mica en veure on anem. Ens espera una llarga aresta de roca que aparentment no presenta dificultats però que de ben segur esdevindrà entretinguda. Entre les roques, al coll de Miage endevinem el refugi Durier, una cabana minúscula.

Avancem per l'aresta rocallosa. Certament no té dificultat i la progressió és ràpida. La roca és a estones excel·lent i a estones simplement mòbil. Tot es mou. Tot s'esllavissa. Tot marxa avall. Alternem la roca i la neu, i mantenim la mirada clavada en l'aresta sud-est de l'Agulla de Bionnassay, que serà el proper objectiu.

Som al refugi. Hem necessitat prop de cinc hores per a arribar al refugi Durier (3.358 m). L'ambient és magnífic i sever. Des d'aquest coll tot es precipita. Les geleres que tenim als peus estan molt avall. La Bionnassay es mostra activa damunt dels nostres caps. Al refugi només hi ha vuit places i no està ple; tot i que som en ple mes d'agost i al massís del Mont Blanc, aquest no és un itinerari gaire concorregut.

El guarda que ens ha estat observant durant tot el nostre descens per l'aresta, ens ofereix un bon soparet. En acabar, la posta de sol sobre les parets del Miage és senzillament impressionant.

■ Tercera jornada

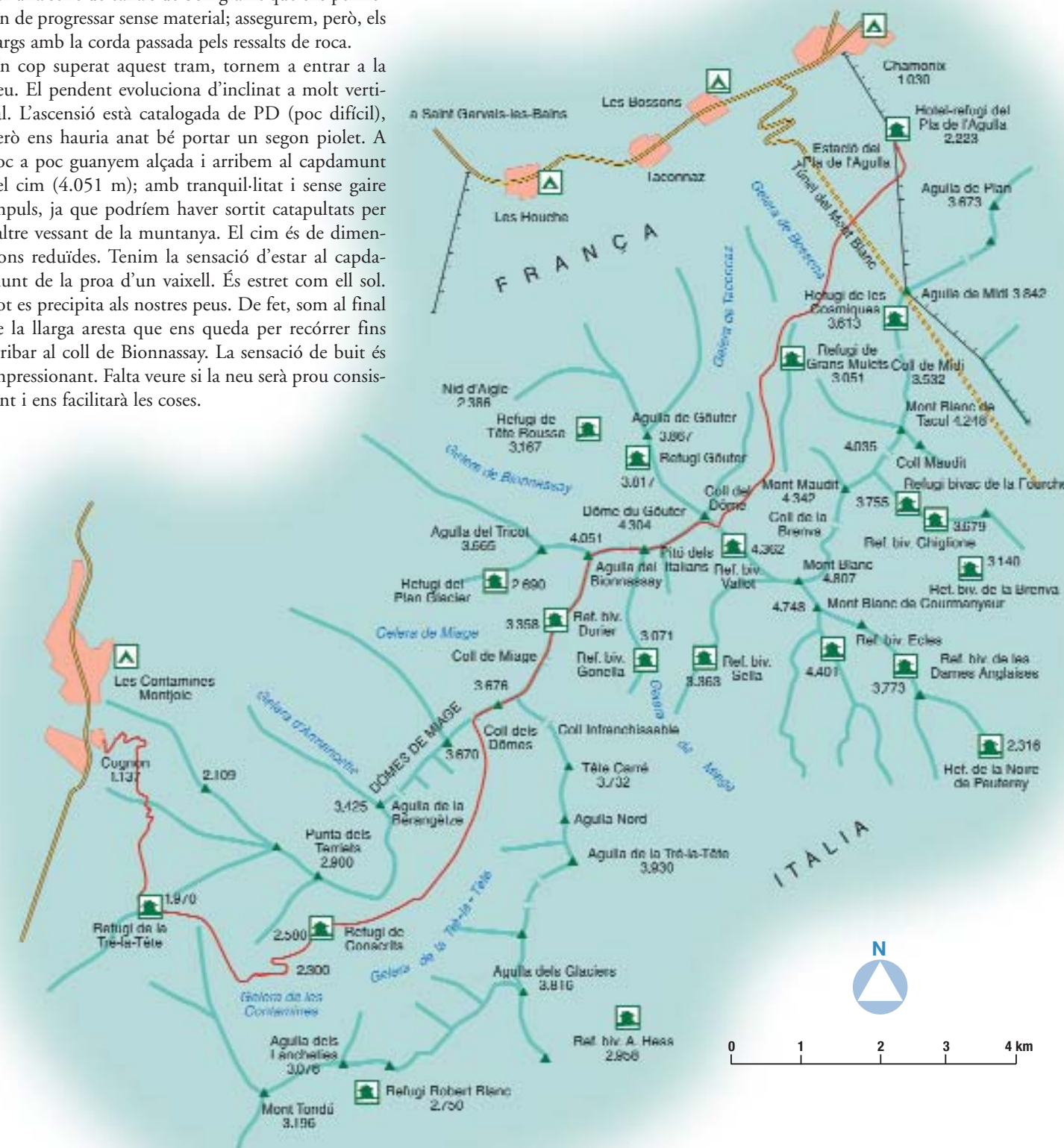
Sortim de negra nit. En general no sóc gaire partidari de sortir de nit en llocs que no conec, perquè la nit ja m'ha traït moltes vegades i he perdut unes hores precioses de dormir. Aquest cop, però, no hi ha pèrdua. La ruta consisteix a seguir una aresta que poc a poc esdevé més fina. Segons la guia que portem (Vallot, 1987), l'itinerari és tot de neu, però comencem per un camí pedregós que no es transforma en neu fins poc abans del peu d'una paret que ens barra el pas. Es tracta d'un pas d'uns 50 m d'alçada que no supera el tercer grau de dificultat. Ascendim primer per l'esquerra i després pel mig, per una sèrie de canals de bon granit que ens permeten de progressar sense material; assegurem, però, els llargs amb la corda passada pels ressals de roca.

Un cop superat aquest tram, tornem a entrar a la neu. El pendent evoluciona d'inclinat a molt vertical. L'ascensió està catalogada de PD (poc difícil), però ens hauria anat bé portar un segon piolet. A poc a poc guanyem alçada i arribem al capdamunt del cim (4.051 m); amb tranquil·litat i sense gaire impuls, ja que podríem haver sortit catapultats per l'altre vessant de la muntanya. El cim és de dimensions reduïdes. Tenim la sensació d'estar al capdamunt de la proa d'un vaixell. És estret com ell sol. Tot es precipita als nostres peus. De fet, som al final de la llarga aresta que ens queda per recórrer fins arribar al coll de Bionnassay. La sensació de buit és impressionant. Falta veure si la neu serà prou consistent i ens facilitarà les coses.

Tenim sort i podem avançar ràpidament. Tampoc no hi volem estar gaire estona aquí dalt. Optem per no fer llargs i, sense pressa però sense pausa, avancem per l'aresta sense perdre de vista cap dels moviments dels companys. Qualsevol ensopegada suposaria una caiguda imparabla per qualsevol dels dos vessants. Els pendents són massa forts. De fet, segur que primer volaríem abans no toquéssim la paret.

Està clar que podem avançar d'aquesta manera pel bon estat de la neu que trobem. Aquesta aresta, amb una neu massa tova o massa dura, pot ser molt complicada i pot ser necessari l'ús de material de seguretat.

Qualsevol ensopegada suposaria una caiguda imparabla per qualsevol dels dos vessants.

A la dreta, baixada cap al refugi Durier.

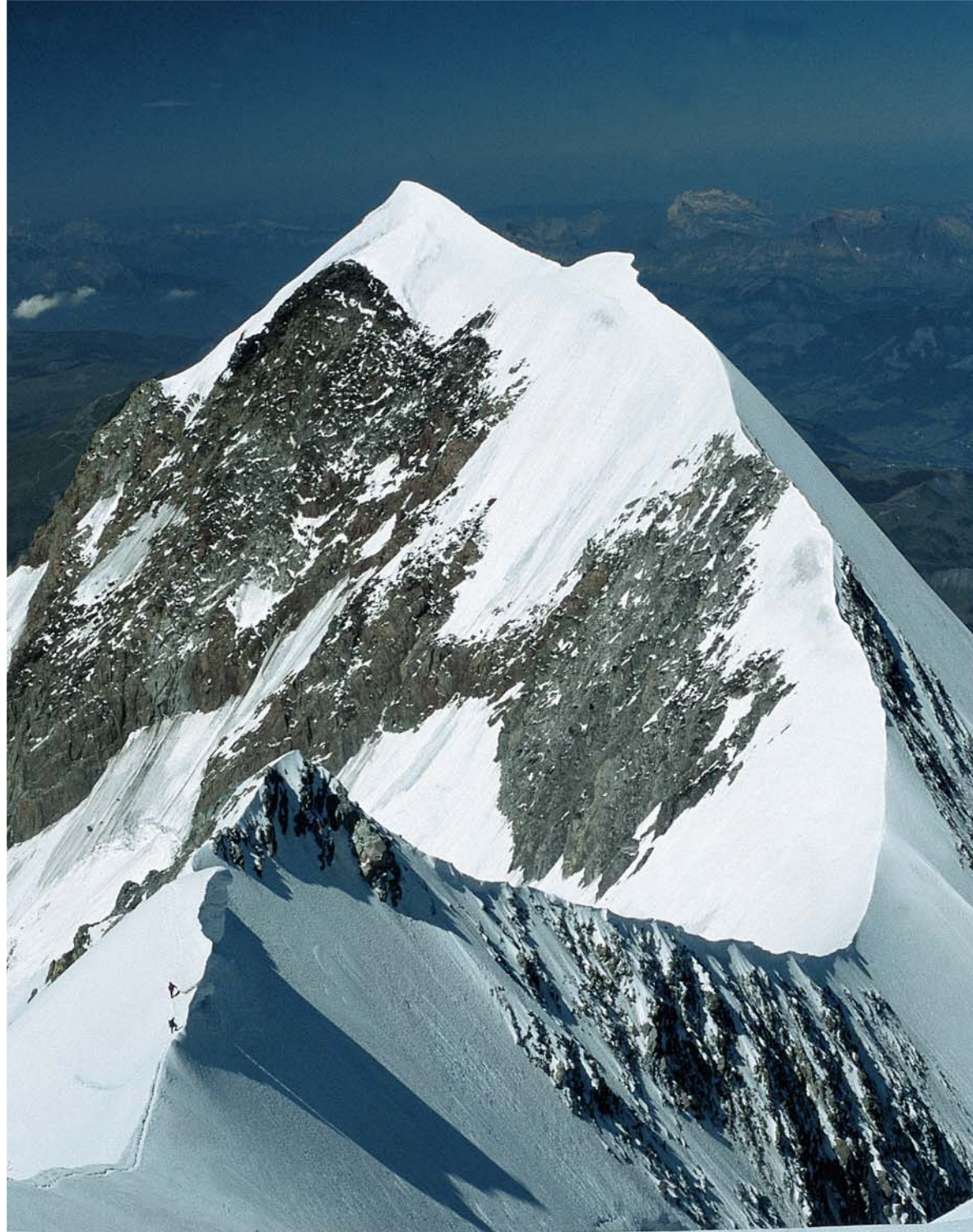
Horari	Desnivell pujada	Desnivell baixada
5:00 h	1.100 m	320 m

L'Agulla de Bionnassay
i el Pitó dels Italians.
El buit esfereïdor
caracteritza tot el que
envolta aquesta
muntanya.

La gelera està
molt fracturada
i el descens esdevé
entretingut
i perillós.

Superant el pas de
roca a l'aresta SE de
l'aresta de
Bionnassay.

A la nostra esquerra veiem la ruta normal del Mont Blanc i des d'aquí, la imponent Agulla de Gôuter i el camí que mena fins al seu cim i al famós refugi que penja damunt de la paret. A la dreta tenim la gelera de Miage, que constitueix una llarga ruta d'ascensió al Mont Blanc pel vessant italià. Arribem al coll de Bionnassay i superem el Pitó dels Italians (4.002 m). Trobem la primera cordada del dia. Són dos italians que vénen per Miage i ens comenten que han tingut molts problemes per obrir la traça. La gelera està molt fracturada i s'han entretingut molt. Avancem plegats cap al Dôme du Gôuter (4.304 m). S'han acabat les dificultats. Avancem per un planell ben ample que fa de bon passar. Ens hauria fet gràcia pujar al Mont Blanc, però estem cansats i sabem que això ens costaria passar una nit al Vallot, i tenim la sensació que hi ha molta gent.

Escalfem unes sopes i una mica de te i decidim baixar per Grans Mulets. Recordàvem haver fet aquest mateix descens en menys de tres hores fins a l'estació intermèdia del telefèric de l'Agulla de Midi i ens engresca la idea d'arribar aviat a Chamonix. Res més lluny de les nostres intencions. La gelera està molt fracturada i el descens esdevé entretingut i perillós. Invertim gairebé sis hores en flanquejar, pujar i baixar no sé quantes esquerdes. Amb prou feines arribem a agafar la darrera cabina, que baixa tardíssim gràcies a la gran afluència de turistes que avui han pujat a l'Agulla de Midi. Ja és negra nit quan arribem a Chamonix i encara hem de pujar a recuperar el cotxe que vàrem deixar a Cugnon.

Horari	Desnivell pujada	Desnivell baixada
12:00 h	1.250 m	2.300 m

UNA BONA EXCURSIÓ

Els llacs de Chéserys

A l vessant oest de la vall de Chamonix s'eleva el cim de la Brévent (2.525 m) i la Reserva Natural de les Agulles Rouges que, entre altres coses, són un magnífic mirador del massís del Mont Blanc. Si hi ha camins que tendim a anomenar *senders balcó* per les panoràmiques que ofereixen sobre grans muntanyes, aquest que farem ara hauria de ser dels primers de la llista.

Amb l'Aurèlia Sans, un mes de setembre, després d'uns dies d'intenses tempestes, vàrem decidir de fer aquest itinerari, que ens va permetre fer un munt de magnífiques fotografies d'aquelles muntanyes.

L'ITINERARI

Des de Chamonix (1.030 m) estant, pugem a Planpraz (2.000 m) amb el telefèric de l'Agulla de la Brévent. També podríem fer la pujada a peu, perquè hi ha un senderet molt ben traçat, però el desnivell és fort i convé guardar forces i hores per a la resta de l'excursió, que de ben segur ens imposarà un munt de parades per instal·lar el trípode i fer bones fotos del paisatge que ens envolta.

Els camins d'aquest itinerari estan marcats i senyalitzats en tot moment. Forma part de l'anomenat Tour del Mont Blanc (TMB), una ruta de nou dies que volta tot el massís i cerca els millors racons amb les millors panoràmiques.

L'Agulla Verte i el Dru,
des del camí de
Planpraz a Chéserys,
un esplèndid sender
de balcó.

Quan baixa el sol, el massís del Mont Blanc es reflecteix nítidament en les aigües del llac Chéserys i ofereix un panorama espectacular.

Fins a la posta de sol, el joc de llums i colors que hi ha és un espectacle impressionant de debò.

Per la xarxa

LLOCS WEB:

www.montagnes.com
www.chamonix.com
www.ohm-chamonix.com
www.lescontamines.com
www.aiguilledumidi.com
www.meteofrance.com

Informació d'interès

BIBLIOGRAFIA:

BUSCAINI, Gino. *Monte Bianco*. Vol. 1. *Guida dei Monti d'Italia*. Milà: Club Alpino Italiano-Touring Club Italiano, 1994.

DUMLER, Helmut; BURKHARDT, Willi P. *Los cuatromiles de los Alpes*. Madrid: Ediciones Desnivel, 1999.

GOEDEKE, Richard. *Cuatromiles de los Alpes por las rutas normales*. Madrid: Ediciones Desnivel, 1999.

LABANDE, François. *La chaîne du Mont Blanc* (selecció de vies). París: Éditions Arthaud, 1987. (Guide Vallot)

MUÑOZ, Cándido. *Tour del Mont Blanc. La vuelta al macizo en 9 etapas*. Madrid: Ediciones Desnivel, 2001.

CARTOGRAFIA:

Chamonix-Mont Blanc. IGN 3630 ouest. 1: 25.000

St. Gervais-les-Bains. Massif du Mont Blanc. IGN 3531 ET TOP 25. 1: 25.000

Pays de Mont Blanc. Carte de Randonnées. Rando Éditions. IGN A1.

El primer llac de Chéserys, des d'on es pot veure els cims de la Verte i el Dru.

Des de Planpraz (2.000 m) enfilem el sender que, sempre en la mateixa alçada, ens porta fins a la Flégère, un xalet-hotel situat al mig de la muntanya, accessible per mitjà d'un telefèric i que ofereix tota mena de serveis. A la nostra dreta, tenim en tot moment Chamonix i el massís del Mont Blanc en primera línia. Des del mateix cim fins a les llunyanes agulles de Chardonnet o Argentière, passant per l'Agulla de Midi, les de Chamonix, la Mer de Glace, les Jorasses, la Verte, l'Agulla sense Nom, els Drus... En fi, tot un espectacle de la natura que a mesura que anem avançant va canviant de forma però no en la majestuositat d'aquestes muntanyes.

Des de la Flégère, seguim cap al nord vers el camí que ens porta cap al refugi del llac Blanc. Deixem el

TMB a la nostra dreta i, amb una forta pujada, ascendim pel costat esquerre d'una pista d'esquí (és una variant del TMB). El camí es modera en el pendent i poc a poc va pujant cap al refugi. El llac Blanc en si no és res de l'altre món. Un llac de muntanya amb un bonic refugi al costat presidit per l'altiva Agulla de Belvédère a l'oest i poca cosa més. El panorama realment interessant el tenim al darrere i una mica més a baix. Al nord-est. Des del refugi, situat a 2.352 m, podem descendir uns 150 m cap a l'est per un sender traçat fins als llacs de Chéserys. El primer de tots, situat al costat del camí, és petit i d'aigües tranquil·les. Tan tranquil·les que quan baixa el sol, el massís del Mont Blanc es reflecteix nítidament a les seves aigües i ofereix un panorama espec-

tacular. Val la pena entretenir-se aquí fins gairebé la posta del sol. El joc de llums i colors que hi ha és un espectacle impressionant de debò.

Baixar tot just quan el sol es pon no és problemàtic. El nostre sender baixa fins a la cota 2.000 m a trobar el TMB. L'agafem a la dreta (S) i, tot passant pel xalet de Chéserys, arribem novament a la Flégère. Ja de nit, baixem pels camins que flanquegen les pistes d'esquí per sota dels cables del telefèric de la Flégère tot seguint les indicacions del xalet de la Floria, que més endavant es converteixen en una pista que arriba fins a Chamonix.

Horari	Desnivell pujada	Desnivell baixada
6:00 h	700 m	1.500 m